1993 నుంచి 2013 వరకు వెలువడిన **నడుస్తున్న చరిత్ర** కు నేటి రూపం

సంపుటి : 5
సంచిక : 8
పుటలు : 52

రు. 20 లు

తెనాలి

తెలుగుజాతి పత్రిక

అమ్మనుడి

నుడి నాడు నెనరు

అక్టోబరు 2019

మహాత్మాగాంధీ
150 వ జయంతి

"భాషా పెత్తనం
స్వరాజ్యం కాబోదు.
మొదటి ప్రాధాన్యత
ఎల్లవేళలా మాతృభాషదే.
ఆ తర్వాతనే హిందీ భాష.
నిఖార్సయిన ఉన్నతి
మాతృభాషతోనే సాధ్యం.
'మాతృభాషను పణంగా పెట్టి
ఆంగ్లభాషను నేర్చుకోవలసివస్తే
అసలు ఆంగ్లభాషను నేర్చుకోవలసిన
అవసరం ఏ దేశానికీ లేదు."

- ఏ భాష ఎందుకు?
- వేల్పు పలుకు మన పలుకు ఒకటి కాదా?
- తెలుగునాట గిరిజనుల స్థానం - ప్రస్థానం
- మనం ఎవరి వారసులం? ఎందుకు, ఎలా?

అమ్మనుడులన్నీ జాతీయభాషలే

◆ తెలుగు అభివృద్ధి, సాధికారతల కోసం...

◆ తెలుగు భాషోద్యమ నిర్మాణం కోసం...

◆ ఆంధ్ర, తెలంగాణ, ఇతర రాష్ట్రాలు, విదేశాల్లోనూ ఉన్న తెలుగువారి కోసం...

తెలుగుజాతి పత్రిక

అమ్మనుడి

సంపాదకుడు : డా॥ సామల రమేష్‌బాబు 9848016136

తోడ్పాటు : డా॥ గారపాటి ఉమామహేశ్వరరావు,
డా॥ వెన్నిసెట్టి సింగారావు, డా॥ సుందర్ కొంపల్లి, రహ్మానుద్దీన్ షేక్,
సరస్వతుల రామనరసింహం(సరసి), తమ్మా శ్రీనివాసరెడ్డి

అక్టోబరు 2019

రచయితలకు సూచనలు

తెలుగు భాష, సాహిత్యం,సాంస్కృతికతలతో పాటు తెలుగువారి చరిత్రకూ, సంస్కృతికీ, సాధికారతకూ, ప్రగతికీ చెందిన సామాజిక, ఆర్థిక, రాజకీయ అంశాలపై రచనలకు స్వాగతం. వ్యాసం, కథ, వచన కవిత, పాట –రచనను ఏ రూపంలోనైనా పంపవచ్చు.

1. వ్యాసాలు ముద్రణలో 1 నుండి 3 పుటలకు మించకూడదు. కథ 3 పుటలకు మించకూడదు. కవితలు 20 నుంచి 30 పంక్తులకు మించకూడదు. విమర్శలు విషయం పైనే ఉండాలి గాని వ్యక్తులపై గురిపెట్టి చేయరాదు. సరళమైన తెలుగులో వ్రాయాలి.

2. రచనలను యూనికోడ్‌లో గాని, అనుఫాంట్స్‌లో గాని టైప్ చేసి పి.డి.ఎఫ్ మరియు పి.ఎం.డి. రెండింటిలోనూ పంపాలి. లేదా ఎ4 సైజు కాగితంపై వ్రాసి, స్కాన్ చేసి *editorammanudi@gmail.com* కు పంపాలి. కొరియర్ / రిజిష్టర్డ్ / సాధారణ పోస్టులో కూడా పంపవచ్చు.

3. రచనతో పాటు పోస్టల్ చిరునామా, ఫోన్ నంబరు, ఉంటే ఇ–మెయిల్ చిరునామా కూడా ఇవ్వాలి. ఈ వివరాలు లేని రచనల్ని తీసుకోలేము.

4. రచన స్వంతమేనని, ఇతర పత్రికలకుగాని, ఇంటర్నెట్ పత్రికలకుగాని పంపలేదని, ఇంతవరకు ఎక్కడా ప్రచురణ కాలేదని హామీ పత్రాన్ని తప్పనిసరిగ ప్రంపాలి. ముందుగా సోషల్ మీడియాలో పెట్టిన రచనలను ప్రచురణకు స్వీకరించ లేము.

వలగూడు (ఇంటర్నెట్)లో *www.ammanudi.org* చూడండి.

లోపలి పుటలలో....

సంపాదక హృదయం:	అమ్మనుడులన్నీ జాతీయ భాషలే		**05**
మహాత్మాగాంధీ 150 :	అమ్మనుడితోనే అందలం...	**కొంపల్లి సుందర్**	**07**
భాషలు :	ఏ భాష ఎందుకు	**ఆచార్య గారపాటి ఉమామహేశ్వరరావు**	**09**
వేల్పు పలుకు :	మన వేల్పు పలుకు...	**ప్రొ.పులికొండ సుబ్బాచారి**	**13**
మన మూలాలు :	మన మూలాలపై...	**రహ్మానుద్దీన్ షేక్**	**16**
సంప్రదాయం :	తెలుగునాట గిరిజనుల...	**డా.పి.శివరామకృష్ణ 'శక్తి'**	**19**
పిట్టచూపు :	హిందీ భాషా దురభిమానం...	**చలసాని నరేంద్ర**	**30**
తీరుతెన్నులు :	నేల విడిచిన సాములు...	**సడ్లపల్లె చిదంబర రెడ్డి**	**36**
తెలుగు చరిత్రకారులు:	ఒంగోలు వెంకట రంగయ్య...	**డా. జి. వెంకటేశ్వరరావు**	**37**
తెలుగుతనం :	నా నాసిక్ యాత్ర	**య. మాధవరావు**	**44**
పుస్తక సమీక్షలు:	**డా. గుమ్మా సాంబశివరావు, ఆచార్య వంగపల్లి విశ్వనాథం, డా. యస్.కృష్ణశర్మ, ఎం.వి. శాస్త్రి**		**45**
గ్రంథాలయం :			**50**
నవల :	జగమునేలిన తెలుగు– 2		**25**
ధారావాహికలు :	సొతంత్రకాల సదువులు–5	**నంద్యాల నారాయణరెడ్డి**	**33**
	జోగిని మంజమ్మ ఆత్మకథ	**రంగనాథ రామచంద్రరావు**	**38**
కవితలు :	కలలకు బలి వేదిక	**డా॥ సి.భవానీదేవి**	**43**

రేఖాచిత్రాలు, **పావులూరి చిదంబరేశ్వరరావు**

ముఖచిత్రం **గిరిధర్**

కంప్యూటరీకరణ **లంకె జనార్దన్**

'అమ్మనుడి'లో ప్రచురణకై వార్తలు, ఫోటోలు, రచనలను కొందరు వాట్సప్ (WhatsApp) లో పంపుతున్నారు. వాటిని ప్రచురణకు స్వీకరించలేము. దయచేసి కొరియర్‌లో / రిజిస్టర్ట్ పోస్టులో, లేదా editorammanudi@gmail.com కు పంపించండి. – సంపాదకుడు

రచనలు, ఉత్తరాలు పంపుటకు చిరునామా:

సంపాదకుడు: **అమ్మనుడి**, జి–2, శ్రీ వాయుపుత్ర రెసిడెన్సీ, హిందీ కళాశాల వీధి, మాచవరం,విజయవాడ–520004.

కార్యాలయం : *0866-2439466* సంపాదకుడు : *9848016136* *e-mail* : editorammanudi@gmail.com

రచయితల అభిప్రాయాలు వారి స్వంతం. వారితో పత్రిక యాజమాన్యం, సంపాదకుడు ఏకీభవించవలసిన అవసరం లేదు.

మహాత్మాగాంధీ-150

అమ్మనుడితోనే అందలం

భాషాపెత్తనం స్వరాజ్యం కాబోదు

కొంపల్లి సుందర్
9989358883

దేశ పునర్నిర్మాణ ప్రక్రియలో భాగంగా మహాత్మాగాంధీ తన నిర్మాణ కార్యక్రమంలో అనేక సూత్రాలను ప్రతిపాదించాడు. ఆ మహనీయుని 150వ జయంతి సందర్భంలో మనందరం వాటిని స్మరించుకోవాల్సిన తరుణమిది. అందునా, ముఖ్యంగా ఆయన మాతృభాష, జాతీయ భాషలపై వెలిబుచ్చిన అభిప్రాయాలు గమ నార్హం. రకరకాల కారణాలచేత మనం గాంధీగారి అనేక సామాజిక విలువలను చాలా సౌకర్యవంతంగా మరచిపోయాము. అందులో మాతృభాషకు ఆయనిచ్చిన విలువ ఒకటి. ప్రపంచమంతా ఆయన 150వ జయంతిని ఒక పండుగలా జరుపుకునే సమయంలో, ఆయన ప్రవచించిన కొన్ని మౌలిక సామాజిక కార్యక్రమాలను గుర్తుకు తెచ్చుకోవడం మన విధి. మాతృభాషే మన అస్తిత్వమని ఆయన 1916వ సంవత్సరంలోనే ఎలుగెత్తి చాటాడు. ఒక విశ్వ విద్యాలయ సమావేశంలో ఆయన మాట్లాడుతూ **"మన విద్యార్థులందరూ తమతమ మాతృభాషలందు విద్యా విధానాన్ని కొనసాగిస్తే మన 'జాతీయ ఆత్మ'తో మనం అనుసంధానమౌతాము. ఆ పరంపరే మన జాతి వారసత్వంగా పరిణమిస్తుంది'** అని పేర్కొన్నాడు. ఆయన ఉద్దేశ్యంలో ప్రాథమిక విద్యా విధానమంతా మాతృభాషలోనే కొన సాగాలి. జాతీయభాష (హిందీ)ఆ తరువాతే! హిందీ భాషను అందరూ నేర్చుకోవాల్సిన అవసరమున్నా, ప్రాథమిక విద్యమాత్రం ఆయా ప్రాంతాల్లోని స్థానిక భాష ద్వారానే జరగాలని ఆయన నిక్కచ్చి అభిప్రాయం. ఈ నేపథ్యంలో గాంధీగారిని, ఆయన భావాలను అందరూ గుర్తు చేసుకోవాల్సిన అవసరం ఎంతో ఉంది.

మన మాతృభాషే మన వ్యక్తిత్వాన్ని తెలియజేస్తుందని గాంధీగారి ప్రగాఢ విశ్వాసం. మన భాష మన భావాలన్నింటినీ వ్యక్తం చేయలేదని మనం భావిస్తే, ఒక జాతిగా మనం త్వరలో అంతరించిపోతామని ఆయన కుండ బద్దలు కొట్టాడు. భాషకు నాలుగు ప్రధాన లక్షణాలుంటాయని ఆయన అభిప్రాయం.

1. భాష అనేది ప్రభుత్వాధికారులు సులభంగా నేర్చుకొనే పద్ధతిలో ఉండాలి.

2. రాజకీయ, ఆర్థిక, సాంస్కృతిక (మతంతో సహితంగా) సంబంధాలను ప్రోత్సహించేదిగా, ప్రోద్బలం చేసే విధంగా ఉండి తీరాలి.

3. జాతీయ భాషను తీసుకున్నా, అది అందరూ నేర్చుకునే సులభరీతిలో ఉండాలి.

4. భాషను ఎంచుకునే (నేర్చుకునే) క్రమంలో తాత్కాలిక లాభాపేక్షను ఆశించకూడదు.

పై నాలుగు అభిప్రాయాలను పరిశీలిస్తే, గాంధీ మహాత్ముడు స్థానిక భాషలకు, జాతీయ భాషకు ఎంత ప్రాధాన్యమిచ్చాడో అవగతమవగలదు. ఇంగ్లీషు భాషపై మక్కువను ఆయన 'బలహీనతకు చిహ్నంగా', 'అజ్ఞానానికి పునాది'గా వర్ణించాడు. 1920 దశకంలోనే ఆయన ఒక విషయాన్ని స్పష్టంగా పేర్కొన్నాడు. ఆంగ్లభాషా వ్యామోహాన్ని వదిలించుకోవడమే 'స్వరాజ్య' భావనకు అత్యంత ఆవశ్యకమైన విషయం. పరాయిభాషను అనుకరించే వారెవ్వరూ జాతి నిర్మాతలు కాలేరని ఆయన 'యంగ్ ఇండియా' పత్రికలో 1921లోనే ప్రకటించాడు. ఆంగ్లభాష పరిజ్ఞానం లేకుండానే

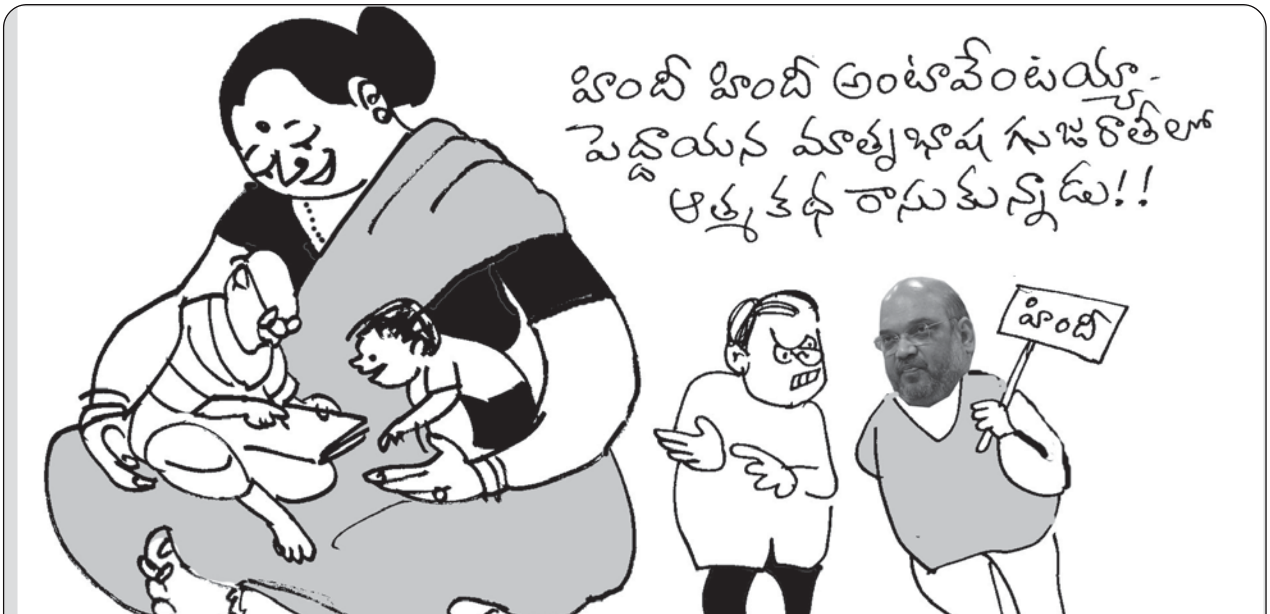

ఆచార్య గారపాటి ఉమామహేశ్వరరావు
9866128846

ఏ భాష ఎందుకు?

ఏ భాషనైనా ఎవరైనా ఎక్కడైనా ఎందుకు వాడాలంటే ఒకటే సమాధానం. అది వారి అమ్మభాష.

అది ఆనాట పుట్టిన మాట. అది వారి తల్లిదండ్రులనుంచి పుణికిపుచ్చుకొన్న వారసత్వం.

నేడు ప్రపంచంలో ఏడు వేలకు పైచిలుకు భాషలు ఉన్నాయి. ఐతే, ప్రపంచ జనాభాలో 85 శాతం మంది వీటిలో 100 భాషలను మాత్రమే వాడుతుండగా, వాటిలో 25 భాషలు ప్రపంచ జనాభాలో సగం మందికి వాడుక భాషలు. ఈ ఇరవై ఐదు భాషలలో 13వ స్థానంలో ఉన్నదే తెలుగు భాష. అంటే ప్రపంచ స్థాయి భాషగా ఉన్న తెలుగును విద్యామాధ్యమంగా వాడుకనుండి తొలగించటం అంటే ప్రజాస్వామ్య విధానాలను పట్టించుకోనట్లే.

భాషల ఆవిర్భావం

భాషలు మానవ నిర్మితాలు కావు. మానవుల ప్రమేయం లేకుండా మానవ పరిణామ క్రమంలో భాగంగా పుట్టినవి. ఆధునిక మానవ (హోమో సెపిఎన్స్) సమూహాలలో కొందరు ప్రాచీనులు (ముందరివారు) మరికొందరు ఆర్వాచీనులు (తర్వాతివారు) అనే భేదాలకు తావులేనట్టే భాషలలో కూడా ప్రాచీన భాషలూ ఆర్వాచీన భాషలూ అంటూ ఉండవు. మనం ప్రాచీన భాషలుగా అనుకొనేవి గతంలో లిఖిత పూర్వకంగా నమోదుచేయబడ్డ భాషలే. మాట క్షణభంగురం కావటంచేత మాటకు రాతలో కాల పరిధులను దాటి మనగలిగే ఆస్కారం కలుగుతుంది. అయితే లేఖనం 5000 ఏండ్లకంటే ప్రాచీనం కాదు. కానీ భాష లక్ష సంవత్సరాల కిందటే పరిణామ క్రమంలో అవతరించినదని జీవపరిణామ శాస్త్రజ్ఞుల పరిశోధనలో తేలిన విషయం.

పరిణామక్రమంలో, భిన్న ప్రాంతాలనుబట్టీ, విభిన్న భౌగోళిక వాతావరణ పరిస్థితుల ప్రభావంతో, వివిధ జాతులూ, భిన్న మతాలూ రకరకాల సంస్కృతులూ నాగరికతల ప్రభావంతో భాషలు నిరంతరం మార్పులకు లోనై నేటికి వేలాది భాషలుగా రూపుదిద్దుకొన్నాయి. ఇవన్నీ ప్రకృతి సహజ పరిణామంగా తయారైనవే. ఐతే, ఇట్లా పుట్టిన భాషల మనుగడ, వాటి వ్యాప్తి మాత్రం మానవుల అసహజ వ్యాపకం ద్వారానే జరిగింది. మొదట్లో ఆహారంకోసం వలసలు సాగించినా రానురాను అవి ఇతరులపై దాడిచేసి ఆక్రమించి వారి సంపదనూ, నేలనూ ఆక్రమించి వారి భాషలను వాడకుండా నియంత్రించే ప్రయత్నాలు జరిగినై. ఇట్లాంటి దండయాత్రలూ దురాక్రమణలలో భాగంగానే నేటి ప్రపంచభాషలు అనేవాటి విస్తరణ సాధ్యమయింది.

నేటి ప్రపంచంలో గొప్ప భాషలనేవి అశేష సేనావాహినులతో పొరుగున ఉన్న ఇతరుల నేలను దురాక్రమించి, వారి ధన, మాన ప్రాణాదులను హరించివేసి వారి భాషలపై పెత్తనం చేయగా తయారైనవే. భాషలలో కొన్ని భాషలు ప్రాచీనమైనవనీ ఆర్వాచీనమైనవనీ ఉండనట్టే కొన్ని సంక్లిష్టమైనవీ మరికొన్ని సులువైనవీ ఉండవు. అట్లాగే కొన్ని గొప్పవీ మరికొన్ని పేదవీ ఉండవు. ఇప్పటి అన్ని భాషలూ సంపూర్ణంగా తయారైనవే. అవసరాలను బట్టి భాష వికసిస్తుంది. భాషా వికాసానికి వాడుకే ప్రాతిపదిక. వాడుతున్నప్పుడే అభివృద్ధి సాధ్యమవుతుంది.

భాష వంశ పారంపర్యంగా తాతముత్తాతలనుండీ తల్లిదండ్రుల నుండీ పిల్లలకు సంక్రమించినదే. భాషతోపాటు ఆ ప్రాంత జీవజాలమూ చెట్లూచేమలగురించిన సమాచారమూ, ఆయా సమాజాలలోని వ్యవసాయం తదితర వృత్తివ్యాపారాలూ ఆచార వ్యవహారాదులూ, సమాజంలోని వ్యక్తుల సామాజిక, ఆర్థిక సంబంధాలూ వాటి గురించిన జ్ఞానసంపద అంతర్లీనంగా మన ఆలోచనలలో భాగమౌతాయి.

భాష అంటే, మనుషుల మధ్య సమాచార వినిమయానికేగాదు, సమాజాల ఆర్థిక సంబంధాలను శాసించటమూ కాదు; భాష స్వేచ్ఛకు సంకేతం. మాతృభాష మనుగడతో మనకు ఒక గుర్తింపు. ఏ సమాజం లోనైనా మాతృభాషలు మృతభాషలుగా మారటం భావ దాస్యానికి ఆనవాలు. భాషలు పూర్తిగా అంతరించకపోయినా ఆ భాషను కొన్ని వాడుక రంగాలలో వాడకపోవటం ఆ భాష చావుకు దగ్గరవుతున్నట్లే. భాషల ఆరోగ్య స్థితికి ఆనవాలు కొన్ని ప్రత్యేక రంగాలలో వాడటమే. వాటిలో అతిముఖ్యమైనదీ తప్పనిసరిగా ఉండవలసినదీ విద్యామాధ్య మంగా వాడటం. ఏదైనా ఒక భాష విద్యామాధ్యమంగా వాడకపోవ టాన్ని ఆ భాష త్వరలో అంతరించిపోతుందనటానికి ముఖ్య సంకే తంగా గుర్తించాలి. తెలుగు రాష్ట్రాలలో తెలుగుకు దాపురించిన పరిస్థితి ఇదే. ఏ భాష అయితే విద్యామాధ్యమంగా వాడకంలో ఉంటోందో ఆ భాష అన్ని వ్యవహార రంగాలలోనూ సజీవంగా ఉంటుంది. భాషలు విద్యా మాధ్యమాలుగా ఉండటం చారిత్రక అవ సరం. ఆయా భాషల భవిష్యత్తుకేగాదు, ఆయా భాషల వ్యవహర్తల సమాజాల భవిష్యత్తుకూ అంతే అవసరం. ఆధునిక సమాజా లకు విద్య ఎంత అవసరమో భాషలను విద్యామాధ్యమాలుగా వాడ టమూ అంతే అవసరం.

బడిలో నేర్చిన భాషే ఇంటి భాషా బయటి భాష కూడా అవుతుంది. ఇంటి భాష బడి భాషగా ఉండటం ఎంత సహజమో బడి భాషే ఇంటాబయటా వాడే భాషగా వాడుకలోకి రావడం అంతే సహజం. అందుకనే ఇంటి భాష బడి భాష అవ్వాలి. ఆ బడి భాషే సామాజిక భాషగా మారాలి. అట్లాకాకుండా బయటి భాష బడి భాషగా మారి ఆ బడి భాషే ఇంటిభాషగా మార్పు చెందినప్పుడు మన సమాజం మన నియంత్రణలో లేదని తెలుసుకోవాలి. మన సమాజపు ఆర్థిక సంబంధాలు దెబ్బతింటున్నాయని గ్రహించాలి. మన సమాజంలో మనవైన వనరులతో పెంపొందే ఉద్యోగ ఉపాధి

రహ్మానుద్దీన్ షేక్
94930 35658

మన మూలాలపై ఒక చర్చ : మనం ఎవరి వారసులం? ఎందుకు, ఎలా?

"మధ్యభారతదేశంలో నివసించే ఆదివాసీలు మాత్రమే భారతదేశ మూలవాసులని, వారే మొదటి నుండి ఇక్కడి నేలపై పుట్టి, తరతరాలుగా నివసిస్తున్నవారు. భారతీయులమని చెప్పుకునే మిగతా వారంతా ఏదో ఒక సమయంలో వేరే ప్రాంతం నుండి భారతదేశానికి వచ్చి స్థిరపడినవారే. అందువలన ఆ ఆదివాసీలే భారతదేశ నిజనివాసీలు." - నిహార్ రంజన్ రాయ్.

ఈ మాటలు మనలో చాలా మందికి మింగుడు పడక పోవచ్చు, కానీ ఈ మాటల్లోని నిజానిజాలను తెలుసుకోకుండా కేవలం భావావేశంతో స్పందించవద్దని పాఠకులకు మనవి. శాస్త్రసాంకేతికత ఎంతో పురోగతి చెందింది. నేడు అత్యాధునిక జన్యుశాస్త్ర సాంకేతికాలను ఉపయోగించి, జన్యుపరమైన విశ్లేషణ ద్వారా ప్రతి ఒక్క మనిషికి సంబంధించిన పూర్వీకులు ఎక్కడివారో కనిపెట్టవచ్చు.

శాస్త్రాధారాలు లేకుండా ఇంత పెద్ద మాటలు, అందునా కోట్లమంది భారతీయుల మనోభావాలను దెబ్బతీసే మాటలను అంత ధైర్యంగా నిహార్ రంజన్ చెప్పలేరు. చెప్పకూడదు కూడా.

ఎందుకంటే భారతదేశంలో నేడు ప్రతి చిన్న విషయాన్ని మనోభావాలతో ముడిపెట్టుకుని, జాతిగా, కులంగా, ప్రాంతంగా భావావేశాలకు లోనవడం సర్వసాధారణం అయిపోయింది. మనోభావాలు దెబ్బతిన్నాయని మాటల దాడితో ఆగిపోక హింసాత్మక సంఘటనలకూ భావావేశంతో ఉన్న ఆయా ప్రజలు వెనకాడటం లేదు. కానీ అవతల పక్కన ఉన్నది ఏ ప్రభుత్వమో, వేరే కులమో, సినిమా నిర్మాతలో కారు. అవతల పక్కన ఉన్నది పరిశోధనలతో కూడిన జన్యుపరమైన సమాచారం, దాని ఆధారంగా విజ్ఞానశాస్త్రం చెబుతున్న నిజం.

నిహార్ రంజన్ రాయ్ మాటలకు డెక్కన్ క్రానికల్ పత్రికలో మోహన్ గురుస్వామి రాసిన అభిప్రాయానికి అనువాదంగానూ, అనుసరణగానూ ఈ వ్యాసాన్ని నేను రాస్తున్నాను. గత కొన్ని ఏళ్ళగా భారతదేశంలో ఒక భావన గట్టిపడింది.

దేశస్థాయిలో ఈ మధ్య నెలకొన్న రాజకీయ పరిణామాల వలన మన భారతీయుల రాజకీయ-ధార్మిక ఆలోచనలో అంతకు ముందు లేని ధోరణులు గట్టిగా వినిపిస్తున్నాయి. మన దేశంలోని ప్రజలంతా ఇక్కడి మూలవాసులేనన్నిన్నూ, మన సామాజిక-ఆర్థిక అభివృద్ధి మొత్తం భారతీయతను ప్రతిబింబిస్తుందనీన్నూ.

బహుళంగా కొన్ని వర్గాలు ఈ ప్రచారాన్ని ముమ్మరంగా అందరిలోకీ తీసుకుపోతున్నాయి. అలానే నిన్న మొన్నటి వరకు ధార్మికంగా నమ్మిన అంశాలను చరిత్రతో ముడిపెట్టి మతపరమైన విషయాలను చారిత్రక విషయాలుగా నమ్మించి, చెలామణి చేసే ప్రయత్నాలు పలువిధాల జరుగుతున్నాయి. ఇప్పటిదాకా రామాయణాన్ని మన ఆధ్యాత్మిక చింతనను మెరుగుపరిచేందుకు ఉపయోగిస్తే, ఇక మీదట రామాయణాన్ని చరిత్రగా చదువుకోవాల్సిన పరిస్థితి ఏర్పడనుంది. ఇలాంటి ప్రయత్నాలు విజ్ఞానశాస్త్రం చెప్పే విషయాలకు దూరంగా మనల్ని నెట్టివేసి, మనకు తెలిసిన వైజ్ఞానిక నిజాలను అసత్యాలుగా చూపిస్తాయి.

సైన్సును వెక్కిరించే ఈ వాదాలు నిత్యం సైన్సు దిశగా ఆలోచించే మెదళ్ళలో సంఘర్షణ పొందుతాయి.

భారతదేశ భూభాగానికి నిజమైన వారసులు ఆదివాసీలు. ఇతరత్రా అందరూ, వారు ఆర్యులు కానీ, ద్రావిడులు కానీ, హిందువులైనా, ముస్లింలైనా, రాజులైనా, యానాదులైనా, అందరూ ఇక్కడకు వలస వచ్చినవాళ్ళే. యూరప్ నుండి వలసగా అమెరికాకు చేరి అమెరికన్లమని చెప్పుకుంటున్నవారిలానే, యూరప్ లో నివసించే యూదులంతా ఇజ్రాయెల్ చేరి ఇజ్రాయెలీయులం అని చెప్పుకుంటున్నట్టే, వారిని ప్రపంచమంతా ఆ విధంగా గుర్తించినట్టే భారతీయుల విషయంలో కూడా జరుగుతోంది.

ఆర్యుల కథంతా బ్రిటిషర్లు భారత సంస్కృతి మీద దాడి చేసేందుకు కనిపెట్టిన పన్నాగమని కొట్టివేసేవారు మనలో ఉన్నారు. అయితే, మనకు తెలీని కాలంలో మానవులంతా ఆఫ్రికాలోని ఒక ప్రదేశం నుండి ఆహారజాడ కోసం పలు దిశల్లోకి వెళ్ళి వారికి అనువుగా ఉన్న చోట్ల స్థిరపడ్డారని రాతియుగం నాటి చరిత్ర ద్వారా మనకు తెలుస్తోంది. ఈ విషయాన్ని శంకించే వారు దాదాపుగా లేరు. ఆ విధంగా ఆర్యులు, ద్రావిడులు, ఆహారం కోసం వెతుక్కుంటూ తూర్పు వైపుకు వచ్చారని కాసేపు అనుకుందాం.

ఇలా ఆలోచించటం కూడా కొందరికి అపచారంలా అనిపించవచ్చు. ఇలాంటి వాదనలు అతి - దేశభక్తులకు, హైందవమత సంప్రదాయవాదులకూ, నచ్చకపోవచ్చు, గంగాభట్ శివాజీకి వంశచరిత్రను సృష్టించిన విధంగా, విశ్వనాథ నాయకుడు కృష్ణదేవరాయల గురించి రాయించిన విధంగా, దేశ ప్రజలందరికీ కృత్రిమంగా వంశవృక్షాలు రాయబడుతున్నాయి.

వాటి ప్రకారం భారతదేశంలో నివాసముంటున్న మన భారతీయులందరమూ, భూమి పుట్టిననాటి నుండి భారతదేశంలో ఉన్న వారి సంతతియే.

మనమెవరమో ఏదో వంశచరిత్రలో చూడాల్సిన పని ఇవాళ మనకు లేదు. వివిధ ప్రాంతాల వారి మధ్య ఉన్న సంబంధాలను జన్యుశాస్త్రం నేడు ఆధారాలతో నిరూపిస్తోంది.

భారతదేశంలోనే జరిగిన పలు అధ్యయనాలు కూడా ఈ

నవల

డి.పి. అనూరాధ
9010016555

(జరిగిన కథ)

ఆస్ట్రేలియాలో స్థిరపడాలని కోటి ఆశలతో విమానమెక్కుతాడు సూర్యవర్మ. ఓ అపరిచితుడితో పరిచయం అతడి గమ్యాన్ని మారుస్తుంది. ఆశ్చర్యం కలిగించేలా విమానానికి బదులుగా ఓడలో తేలుతాడు. కాలచక్రంలో వేల ఏళ్ల వెనక్కి వెళతాడు. అనూహ్య మలుపులు తిరిగిన ఆ ప్రయాణం అతడిని ఎక్కడికి చేర్చింది?

సూర్యుడి కిరణాలకి బంగారు కొండలా మెరిసిపోతోంది నా ఎదురుగా ఉన్న కట్టడం... శిఖరం ఆకాశాన్ని తాకుతున్నట్లుగా ఉంది...

ఈ కట్టడం పేరేమిటి... నేను ఎక్కడున్నానో అర్థం కాలేదు...

చుట్టూ ఎన్నో ఆలయాలు... అన్నీ బంగారు పూత లోనే. గుంపులుగుంపులుగా జనాలు...

ఏవో మాటలు వినిపించి అటు చూశాను.

'ఇది ష్వేడగాన్ పగోడా... మయన్మార్ దేశంలో అత్యంత పవిత్రమైంది..

యాంగాన్ నగర పర్యాటక ప్రదేశాల్లో ఎంతో ప్రసిద్ధి చెందింది. స్వదేశీ, విదేశీ టూరిస్టులు తప్పకుండా ఇక్కడికి వస్తారు. ఇతర దేశాల అధ్యక్షులు ఈ దేశం వచ్చినప్పుడు తప్పకుండా సందర్శించి పూజించే ప్రదేశమిది. బుద్ధభగవానుడి కేశాలను ఇక్కడ భద్రపరచడం వల్ల ఈ పగోడాను ఎంతో పవిత్రమైందిగా భావిస్తారు. ఈ పగోడా ఎత్తు 325 అడుగులు... వందల కిలోల బంగారంతో తాపడం చేయించారు. శిఖరాగ్రంలో రత్నాలను పొదిగారు. ప్రతి పున్నమి సాయంత్రం ఇక్కడ ప్రత్యేక పూజలు చేయడానికి వేలాది మంది తరలి వస్తారు.

క్రీస్తుశకం అయిదో శతాబ్దిలో ఒక్కలప్ప అనే మన్ రాజు ఈ స్థూపాన్ని నిర్మించాడు. ఆ తరువాత ఎంతో మంది రాజులు దీన్ని అభివృద్ధి చేశారు' అని గైడ్ వివరిస్తున్నాడు.

పరికించి చూస్తే అర్థమైంది 20 మంది టూరిస్టుల గుంపులో నేనూ ఉన్నా.

ఎత్తయిన కొండ మీద కట్టిన పగోడా విశేషాలు చూపిస్తూ ఆ నిర్మాణం విశిష్టతను వివరిస్తున్నాడు గైడ్. చుట్టూ వారాల పేర్లతో బుద్ధ విగ్రహాలు ఉన్నాయి.. ఎదురుగా నీటి తొట్టెలు ఏర్పాటు చేశారు. ఏ వారంలో పుట్టిన వారు ఆ వారం బుద్ధ విగ్రహం దగ్గర మూడు చెంబులతో అభిషేకం చేయాలట... వింతైన ఆచారానికి ఆశ్చర్యం వేసింది. గైడ్ చెప్పిన దాంట్లో ఒక్కలప్ప..అయిదో శతాబ్దం అన్నది నాకు విశేషంగా అనిపించింది. అంటే నేను ఇంతకుముందు టైం మిషన్‌లో 5వ శతాబ్దానికి వెళ్లి వచ్చానన్నమాట. ఒక్కలప్ప ఆనాడు 50 అడుగుల ఎత్తులో మట్టితో నిర్మించిన స్థూపం నేడు 300 అడుగుల ఎత్తుకు చేరింది. కానీ మనది తలైంగుల జాతి అని జేజమ్మ చెప్పింది. మరి, మన్ జాతి రాజు దీన్ని నిర్మించాడని గైడ్ చెబుతున్నాడు.

ఈ మన్ జాతి వారు ఎవరు? గైడ్ దగ్గరకు వెళ్లి నాకు వారి గురించి మరిన్ని వివరాలు కావాలని అడిగాను.

'ఆ వివరాలు నాకంతగా తెలియదు.. మా తాత కూడా ఒకప్పుడు గైడ్.. మీకు వారి గురించి కచ్చితంగా మరింత సమాచారం తెలుసుకోవాలంటే అతని దగ్గరికి తీసుకు వెళతాను' అన్నాడు.

'తప్పకుండా మీ తాతగారిని కలుసుకోవాలి' తేల్చిచెప్పాను.

చలసాని నరేంద్ర
9849569050

హిందీ భాషా దురభిమానం ప్రమాదకరం!

హిందీని అనుసంధాన భాషగా దేశ ప్రజలు అందరు నేర్చుకోవాలి అన్నట్లు బిజెపి అధ్యక్షుడు అమిత్‌షా హిందీ దివస్ సందర్భంగా ఒక పిలుపు ఇవ్వడం దేశంలో, ముఖ్యంగా దక్షిణ భారతావనిలో రాజకీయ దుమారం రేగింది. ఈ సందర్భంగా తమిళనాడు, కర్ణాటకలలో నిరసనలు కూడా వ్యక్తం అయ్యాయి. కేరళ, పుదుచ్చేరి, కర్ణాటక ముఖ్యమంత్రులతోపాటు అనేకమంది రాజకీయ, సామజిక నేతలు ఆందోళన వ్యక్తం చేస్తూ ప్రకటనలు ఇచ్చారు.

దక్షిణాదిన బలం పుంజుకోవడం కోసం విఫల యత్నాలు చేస్తున్న బిజెపికి యిటువంటి ప్రతికూల స్పందన విస్మయం కలిగించింది. దానితో స్వయంగా అమిత్‌షా తన ప్రకటనను వెనుకకు తీసుకున్నారు. తన మాతృభాష హిందీ కాదని, గుజరాతీ అని.. హిందీని ద్వితీయ భాషగా మాత్రమే నేర్చుకోవాలని చెప్పానని వివరణ ఇచ్చుకున్నారు.

ఆ తర్వాత అమెరికా పర్యటన సందర్భంగా హోస్టన్‌లో జరిగిన హౌడీ మోదీ కార్యక్రమంలో ప్రధాన మంత్రి నరేంద్ర మోదీ సహితం స్వయంగా వివరణ ఇచ్చుకునే ప్రయత్నం చేశారు. భారతదేశ ప్రజాస్వామ్యంకు వైవిధ్యమే పునాది అని, దేశంలోని అనేక భాషలు ఉదారవాదానికి, ప్రజాస్వామ్యయుత సమాజానికి సూచికలని చెప్పుకొచ్చారు. గత ఐదేళ్లల్లో మరే విషయంలో కూడా ఈ విధంగా ప్రధాని తత్తరపాటు పడిన సందర్భం లేదు.

ప్రపంచం మొత్తం మీద భాషకు సంబంధించిన ప్రకటనలు భావోద్వేగాలను రేకెత్తిస్తున్నాయి. ఒక భాషను బలవంతంగా రుద్దే ప్రయత్నాలు తీవ్ర ప్రతిఘటనలు ఎదుర్కొంటూనే ఉన్నాయి. భాషలు ప్రజలలో తమ ప్రాంతం పట్ల ఒక అనుబంధాన్ని కలిగిస్తున్నాయి. వారిలో ఆత్మగౌరవాన్ని కలిగిస్తున్నాయి. చరిత్రలో భాష పేరుతో హింసకు దిగిన అనేక ఉదంతాలు అన్నిచోట్లా కనిపిస్తుంటాయి.

ఉదాహరణకు అమెరికా ఒక దేశంగా ఏర్పడినప్పుడు ఆ దేశంలో నివసిస్తున్న ప్రజలలో 40 శాతం మందికి మాత్రమే ఆంగ్లం మొదటి భాషగా ఉంటూ వచ్చింది. కానీ ఇప్పుడు 87 శాతం మంది ప్రజలు తమ మొదటి భాషగా ఆంగ్లంలో మాట్లాడుతున్నారు. అమెరికా బాషా వైవిధ్యాన్ని కోల్పోవడానికి, ఇటువంటి ఒక భాష సమైక్యత ఏర్పడడానికి భాష పేరుతో తీసుకు వచ్చిన పలు చట్టాల ద్వారా ఆ దేశం అనుసరించిన హింసాయుత విధానాలే కారణం అని చెప్పవచ్చు. ఆంగ్లంలో మాట్లాడానికి నిరాకరించిన బానిసల నాలుకలు వారి యజమానులు, వ్యాపారులు కోసివేసినటువంటి దుర్భర పరిస్థితులు ఆ దేశంలో జరిగాయి.

ఉదాహరణకు, 1862లో జనరల్ బెంజిమన్ బట్లర్ న్యూ ఓర్వలేన్స్ ను ఆక్రమించడం కోసం యూనియన్ సేనలకు సారధ్యం వహిస్తున్న సమయంలో ఫ్రెంచ్‌లో మాట్లాడడాన్ని నిరుత్సాహ పరచడం కోసం ఆ భాషలో మాట్లాడేవారిని వారించారు. మొదటి ప్రపంచ యుద్ధ సమయంలో కొన్ని రాష్ట్ర ప్రభుత్వాలు జర్మనీలో మాట్లాడడాన్ని నిషేధిస్తూ తమ దేశంలో ఉన్న 60 లక్షల మంది జర్మన్ వలసదారులపై నిర్బంధం ప్రయోగించాయి.

భాషాపర ఆధిపత్య ధోరణుల కారణంగా ఐరోపాలో సహితం ఆంగ్లం, జెర్మనీ భాషలు మాట్లాడే వారి మధ్య యుద్ధాలు, ఘర్షణలు సహితం ఎన్నో జరిగాయి. ప్రపంచ వ్యాప్తంగా నెలకొన్న ఇటువంటి భాషాపర ఆధిపత్య ధోరణులకు భిన్నంగా భారత దేశంలో మాత్రం చిరకాలంగా పలు భాషల ప్రజలు సామరస్యంతో సహజీవనం చేస్తూ వచ్చారు. భాషాపర భిన్నత్వానికి మనదేశం ఒక ఆదర్శంగా ఉంటూ వచ్చింది. ఇక్కడ బలవంతంగా భాషలను రుద్దడం ద్వారా కాకుండా, ఇతర భాషలను ఆత్మీయతతో ఆదరించి, ఇముడ్చుకోవడం జరుగుతూ వచ్చింది.

అదే సందర్భంగా ప్రపంచం మొత్తం మీద జాతీయ స్థాయిలో ఒక అనుసంధాన భాష లేకుండా ఉన్న దేశం బహుశా భారత్ మాత్రమే.

బహు భాషల వలన ఆచరణలో కొన్ని సమస్యలు ఎదురవుతూ వస్తున్నా, మన బలం కూడా అదే అని మరచిపోతున్నాము. 'భిన్నత్వంలో ఏకత్వం' భారత దేశానికి ప్రధాన బలం. ఆ భిన్నత్వాన్ని చెరిపివేసి, అన్నింటా ఒకే విధానాలు తీసుకు రావాలనే ప్రయత్నం చేయడం ప్రమాదకరమని గుర్తించాలి. చరిత్ర తొలి రోజుల నుండి విభిన్న భాషలకు ఈ దేశంలో ఆదరణ ఉంది. వివిధ భాషల ప్రజలు ఎంతో సామరస్యంగా జీవించారు.

అనేకమంది రాజులు విభిన్న భాషలను ఆదరించారు. ఉదాహరణకు దక్షిణాదిన పేరొందిన విజయనగర సామ్రాజ్యంలో శ్రీకృష్ణ దేవరాయుల వారి ఆస్థానంలో పలు భాషల పండితులు ఉంటూ ఉండేవారు. కన్నడ, తెలుగు, సంస్కృతం, తమిళం వంటి పలు భాషలను ప్రోత్సహించారు. రాజు కనీసం ఎనిమిది భాషలలో ప్రావీణ్య కలిగి ఉండాలని రాయలవారు భావించేవారు. సంస్కృతం, ప్రాకృత, మగధి, చులిక, తెలుగు...వంటి భాషలను పేర్కొన్నారు.

విజయనగర సామ్రాజ్యం తర్వాత సుమారు రెండు శతాబ్దాల పాటు పాలించిన నాయకులు కూడా ఇదే విధమైన బహుభాషా విధానాలను అవలంభించారు. వారి కొలువులో తెలుగు, తమిళం, సంస్కృతం వంటి బహుభాషా పండితులు ఉంటూ ఉండేవారు. వారి కొలువులో ప్రదర్శించిన 'అన్నదాన మహనాటకం' అనే డ్రామాను తెలుగులో వ్రాసినా, తమిళం పదాలు కూడా ఉన్నాయి.

తంజావూర్‌లోని మరాఠా పాలకుల కొలువులో సహితం యక్షగాన, కురవంజి వంటి నృత్య నాటకాలను తమిళ్, మరాఠి, తెలుగు, సంస్కృతం అప్పుడప్పుడు ఇంగ్లీష్‌లో కూడా ప్రదర్శిస్తూ

సడ్లపల్లె చిదంబరరెడ్డి
9440073636

నేల విడిచిన సాములు!!

ఇప్పుడు అమల్లో ఉన్న విద్యావిధానం గురించికానీ, అమ్మ భాష ఆంగ్ల భాషల బోధనా విధానాలను గురించికానీ కాదు నేనిప్పుడు చెప్పదలచుకొన్నది. అక్కడ పని చేస్తున్న బాధ్యతాయుతమైన ఉపాధ్యాయుల గురించి!!

ముప్పై యేళ్లకు ముందు పాఠశాల, కళాశాలల (కళా శాల అనే పేరెందుకు పెట్టారో పిసరంత ఆలోచించండి) దినోత్సవం కావచ్చు,స్వాతంత్ర దిన కార్యక్రమం వగైరాలు కావచ్చు...దాదాపు నెలా, రెండు నెలలకు ముందే ఒక పద్ధతి మేర పిల్లల వయస్సు, మనస్సు, ఆ ప్రాంతపు సమస్యలు, సంఘటనలను ఆధారం చేసు కొని చిన్న నాటికలు, గేయాలు, ఏక పాత్రాభినయాలు, అభిన యాలూ, కోలాటలు, చెక్క భజనలూ తయారు చేసి చిత్తశుద్ధితో తరిఫీదిచ్చి ప్రదర్శనలు పిల్లల చేత చేయించేవారు.

అప్పటి ఉపాధ్యాయులు కేవలం ఐదునుంచి ఏడవతరగతి మాత్రమే చదివి- ప్రాథమిక పాఠశాలకు, ఉన్నత పాఠశాల స్థాయివారు- ప్రాథమికోన్నత బదులకు, డిగ్రీ చదివి ఉపాధ్యాయ శిక్షణ పొందిన వారు- ఉన్నత పాఠశాలలకు ఉపాధ్యాయులుగా ఉండేవారు. వారికి ఇప్పట్లా రకరకాల పుస్తకాలు కానీ, అంతర్జాలంలో దేనినైనా వెతుక్కొనే వెసలుబాటుకానీ ఉండేవికావు. అయినా శ్రమ తీసుకొని పిల్లల లోని సృజనాత్మకతను వెలికి తీయడానికి కృషి చేసేవారు.

అయితే ఇప్పుడు కళాశాలలు, ఉన్నతపాఠశాలల్లోనే కాదు ప్రాథమిక పాఠశాలల్లోనూ పీజీలూ, పీహెచ్ డీలూ చేసినవారు ఉపాధ్యా యులుగా పని చేస్తున్నారు. వారి బోధన ఎలావుందో చెప్పడం కాదు ఇక్కడి విషయం. కళలు,మన సాంస్కృతిక, భాష, స్థానిక పదజాలం వగైరాల గురించి వారి అవగాహన, విద్యార్థుల స్థాయికి తగ్గట్టు ఎలా కృషిచేస్తున్నారన్నది చర్చ.

ఉపాధ్యాయుడిగా ఉద్యోగ విరమణ చేసిన తరువాత నేను ఈ మధ్య చాలా కళాశాలలకూ, ఉన్నత పాఠశాలలకూ వెళుతున్నాను. ఎక్కడకూడా విద్యార్థుల ప్రతిభ కనిపించడం లేదు. కార్యక్రమంలో ప్రార్థన మొదలుకొని ఏక వ్యక్తి నృత్యాలూ, గుంపుగా కలిసి పాడే పాటలూ... ఒక్కటేమిటి ప్రతిదాన్నీ పెన్‌డ్రైవ్‌లో నింపి మైక్‌సెట్‌లో కుక్కి, అది పాడుతుంటే దానికి తగ్గట్టుగా ఎగరడం!! ఆ అభిన యాన్ని చూస్తూ ఎదురుగా కూర్చున్న వారంతా ఈలలు వేస్తూ ఊగడం!!

ఆ పాటల్లో వారు నివసిస్తున్న సమాజం ఉండదు. దానిని రాసిందొకరు, పాడింది వేరొకరు, సంగీతం సమకూర్చింది ఇంకొకరు, ఇంత హంగామా, అవకాశం కల్పించిన యంత్రపరికరాలు ఇతర్లవి!! అంతే కాదు. ఆ పాటకు సినిమాలో ఎటువంటి రంగుల హంగుల దుస్తులు, అతికొత్త ధగధగల ఆభరణాలూ ధరించారో, వాటినే అద్దెకో మరేరకంగానో తెచ్చుకొని, అందులో చేసినట్లే అంగాంగాన్ని వంచుతూ, చించుతూ వెకిలి చేష్టలు!!

ఇటువంటి ప్రదర్శనలో ఉపాధ్యాయుల, విద్యార్థుల ప్రతిభ ఏ రకంగా కనిపిస్తుంది?? నాకు తెలిసి ఇక్కడ ప్రధానోపాధ్యాయుల ఉపాధ్యాయుల సోమరితనమే ఎక్కువగా కనిపిస్తుంది. ఏమాత్రం సమాజ అవగాహన లేదు!! ఇటీవల గిడుగురామ్మూర్తిగారి పుట్టిన రోజును తెలుగుభాషా ఉత్సవంగా జరుపుకొన్నారుకదా!!

ఆ రోజు చాలా పాఠశాలలు, కళాశాలల్లో విద్యార్థులకు భగవత్ గీతలోని శ్లోకాలు వల్లెవేయడంలోనూ, సుభాషితాలూ, వ్యాక రణ సూత్రాలు, పద్యాలు చెప్పడంలో పోటీలూ...భువనవిజయ ప్రద ర్శన, అష్టావధానాలు చాలా ఆర్భాటంగా నిర్వహించారు.

నిజంగా చెప్పాలంటే గిడుగువారు పై వానికంతా వ్యతిరేకం!! ఆయా ప్రాంతాల్లోని పిల్లలు ప్రతినిత్యం ఇళ్లల్లో కుటుంబసభ్యులతో మాట్లాడే స్థానిక పదజాలంతోనే చదువులు చెప్పాలి. వారు సహజంగా అమ్మ పాలతో సహా ఒంటబట్టిచ్చుకొన్న భాషను కాదని ఉపాధ్యా యులు తాము నేర్చిన కృతక భాషను వారి నెత్తి మీద రుద్దరాదు. చెప్పాల్సింది విషయం మాత్రమే (sabject only). వారి మనోభావాల్ని అక్షరాలుగా తప్పులు లేకుండా రాయడము చేస్తూ, వ్యతిరేక, అసహ్యం అర్థాల వంటివి ఉంటే వాటినీ, ఉచ్చారణా దోషాలను సవరించడం. మూఢనమ్మకాలవంటి వాటిని పారతోలడం మాత్రమే!!

పూర్తి వ్యాపార మయమైన సినిమాల్ని ఆదర్శంగా చేసుకొని మన రాష్ట్రంలో ఆయా ప్రాంతాల్లోని జీవనవిధానాన్ని, పదజాలాన్నీ, సంస్కృతినీ,ఆచారవ్యవహారాల్నీ, అలవాట్లనీ, వేషధారణనీ విధ్వంసం చేస్తూ యువత అంతా తయారవుతున్నది. అట్లని మార్పును వ్యతిరేకిం చడం కాదు. సమాజం పరిణామశీలి. అది క్రమంగా కాలాను గుణంగా రావాలి. అనుకరణలకు పోయి అభాసుపాలవుతున్నది. ఈ నేల విడిచిన సాముకు తల్లిదండ్రులూ ఉపాధ్యాయులే బాధ్యులు!! నియమబద్ధంగా విద్యార్థుల వృద్ధికి కృషిచేస్తున్న ఉపాధ్యాయులు లేరని కాదు. వారికి వందనాలు. అలా చేయని చాలా ఎక్కువ మందిని గురించే నా ఆవేదన)

అ

తెలుగులో రాయలేని, రాయని అధికార్లను నిలదీయండి

సమీక్షావ్యాసం

'చలం నీడ చెప్పిన కథ'

రచన : వావిలాల సుబ్బారావు
పుటలు : 213, వెల : 100/-
ప్రచురణ : చలం ఫౌండేషన్
ప్రతులకు : నవోదయ బుక్ హౌస్
హైదరాబాదు

డా॥వావిలాల సుబ్బారావు చలం రచనల మీద పరిశోధన చేశారు. చలం కథానికల అనుశీలనానికి వారికి డాక్టరేటు ప్రదానం అయింది. ఆ విధంగా సుబ్బారావు చలం భక్తకోటిలో ఒకరయ్యారు. తర్వాతి రోజులలో చలంగారి తత్వంపై వ్యాసాలు వ్రాశారు. వారి రచనల సంగ్రహ సంకలనం, విశ్లేషణాత్మక వ్యాసాలు వ్రాశారు. ఇక మిగిలింది చలంగారి జీవితం. అంపశయ్య నవీన్‌గారితో చేయి కలిపారు. తొలుత ఇద్దరూ కలసి చలం పల్లకీ మోయాలనుకున్నారు. కానీ జగద్విదితమయిన చలంగారి పూర్వార్థ జీవితాన్ని నవలగా 'నవీన్'గారు వ్రాశారు. ఉత్తరార్ధపు ఆధ్యాత్మిక శోధనను సుబ్బారావుకు వొదిలిపెట్టారు. ఈ భాగాన్ని సుబ్బారావు ఒంటిగనే నిర్వహించారు.

ఒక రచయిత మనస్తత్వాన్ని, దృష్టిని ప్రవృత్తిని ప్రపంచ సమస్యలను అతను అర్థం చేసుకొనే విధానానికి - ఆతడు వ్రాసిన పుస్తకాలు, కథలు, చిత్రీకరణలు వ్రాసిన వ్యాసాలు ఉపయుక్తం అవుతాయి. వాటివల్ల నవీన్‌గారు చేయి తిరిగిన నవలాకారుడు కాబట్టి తాను ఎంచుకొని రచించిన పూర్వభాగం సులువుగా సంపన్నమయింది. కానీ చలంగారి ఆధ్మాత్మిక ప్రస్థానం పరిణామం గురించి అభివ్యక్తీకరించటానికి సుబ్బారావుగారికి మూసలు, ఉపాధులు సదుపాయాలు దొరకలేదు పైగా ఈ ప్రయాణం పూర్తిగా అంతర్గతం ఏదో "మ్యూజింగ్సు" లో రాసిన కొన్ని వివరణలు చలంగారికి రమణమహర్షిని పరిచయం చేసి ఆ దారిలో పెట్టిన దీక్షితులుగారు మరికొందరు చివరికంటా నమ్మకంలో వెన్నంటి ఉన్న స్నేహితులకు చెప్పిన, రాసిన ఉత్తరాలు తప్ప-ఈ రచనకు ఆధార సూచికలేమి దొరకలేదు. ఆ అవకాశము లేదు. చలంగారు రచించిన కథలు నవలలు మరొకసారి తరచి చూసి శల్య పరీక్ష చేసి వాటిలో నిగూఢంగా దాగి ఉన్న చలంగారి ఆత్మని వెన్నగా తీసే తపస్సు చేయవలసి వచ్చింది.

ఒక వ్యక్తి యొక్క ఆధ్యాత్మిక జీవన పరిపక్వత గురించి నవలా రూపంలో ఎవరు చెప్పాలి - కథనం ఎవరి నోటి వెంట రావాలి? రచయితగా సుబ్బారావు ప్రథమ పురుష కోణంలో చెప్పే సాహసం చేయలేదు. అది రక్తి కట్టదు గూడాను - లేక ఉత్తమ పురుషతో కథనం చెయ్యాలంటే పరకాయ ప్రవేశం చెయ్యాలి. దానికి తోడు అనుమానాలతో సందేహాలతో ప్రశ్నలతో సతమతమవుతూ ఉన్న చలంగారి అంతర్గమనం వివరణకు అందుబాటులో ఉండదు సరికదా, ఏనాటికీ రచన పూర్తి కానేరదు, రచయిత ఒక మంచి ఆలోచన చేసి చలంగారిని ఎల్లవేళలా అంటిపెట్టుకొని ఉండే నీడ ద్వారా కథ చెప్పే ప్రక్రియ మొదలు పెట్టాడు. చలంగారి నీడ పడని చోట విషయాలు నిశితంగా విశ్లేషిస్తే తప్ప నవలలో ఎక్కడా కనిపించవు. ఆద్యంతం చలాన్ని వెన్నంటి ఉన్న నీడ చెపుతున్నట్లుగానె కథనం నడిచింది. ఈ ప్రక్రియ భవిష్యత్తులో రచయితల ఆదరణకు నోచుకో గలదు.

కథనం మూడు ప్రాతిపదికల మీద ఆధారపడి నడిచింది. చలంగారి స్నేహ బృందం, స్నేహితుల మీద వారి ఆదరణ, ప్రేమ, ఇది అప్పుడప్పుడు కాక మధ్యలో చివరల గూడ కథనానికి, చలంగారి ఆధ్యాత్మికోత్సాహానికి దోహదం చేస్తుంది. వారి అనుమానాలు, ప్రశ్నలు, వారి తర్కాలు, స్నేహితులతో వారు చేసే చర్చలలో బయట పడతాయి. అవి చలంగారి మనోఫలకాలను వెల్లడిస్తాయి. చర్చల ద్వారా తనను తాను తెలుసుకొనే ప్రయత్నం అసంకల్పితంగానే జరిగింది. ఇది చాలా ముఖ్యమయిన భూమికను నిర్వహిస్తుంది.

రెండవది చలంగారి వ్యక్తిత్వం, మొండితనం, మరొకరి ఆలోచనను అంగీకరించని విశ్లేషణా పటిమ. "నన్ను నేను వొదులుకోను" "డోంట్ తింక్ ఐ స్పీక్ యాజ్ ఇఫ్ కన్వర్టెడ్. ఐ హేవ్ ఆల్ మై ఇఫ్స్, అండ్ బట్స్" అంటారు చలంగారు స్నేహితులతో. ఈ లక్షణం ఆయన ప్రస్థానంలో అతి ముఖ్యమయినది. తన పెద్ద కూతురు "సౌరీస్" తన కంటే ఆలస్యంగా రమణ మహర్షి ప్రభావంలోకి వచ్చినా ఆత్మ సమర్పణ ద్వారా సిద్ధిలో తనకంటే ఎక్కువ దూరం ప్రయాణం చేయ గలిగింది. ఈశ్వరునికి కైవసం అయింది. ఈశ్వరుడే ఆమె ద్వారా చివరి రోజులలో ఆర్థికంగా, ఆరోగ్యపరంగా దిక్కూచిగ నిలచి ఈ కుటుంబాన్ని ఆదుకున్నారు - అయినా చలంగారు ప్రశ్నలు వేయటం మానలేదు. "ప్రశ్నలు వద్దు... అనుభవం నుండే ఏదయినా అర్థం చేసుకోవాలి. బుద్ధి నుండి కాదు" అని సౌరిస్ చెప్పింది. భగవాన్ రమణమహర్షి చెప్పారన్నా, అవధూత పిచ్చమ్మగారు చెప్పారన్నా, చలం నమ్మినపుడే అతనికి నిజం. సత్య సిద్ధికి అనుభవమే మార్గమని నమ్మినవాడు చలం.

ఇందులో ఒక చిక్కుముడి. అనుభవం పొందాలంటే "నేను" అనే గుర్తింపు ఉండాలిగదా! "నేను" ఉండి అనుభవం ఉంటె - "నేను" లేనట్టి అద్వైత భావం ఎట్లా సమకూరుతుంది?

ఆత్మ సమర్పణ, శరణాగతి, సౌరిస్‌కు సాధ్యమయినట్లు చలానికి చివరి వరకు సాధ్యం కాలేదు.

ముఖ్యమయిన మూడవ ప్రాతిపదిక. ఈ చలంగారి రమణ దర్శనం. దీన్ని రచయిత వివరించలేదు. కాని చాలాసార్లు ప్రస్తావించటం, చలంపై పెరుగుతున్న రమణ ప్రభావం - చలంలో వస్తున్న మార్పులను చిత్రించటం జరిగింది. ఇది అసలు కథ. కాని పాఠకుడు దర్శించే పార్శ్వం చలంలోని ఆధ్యాత్మిక సంక్లేశాలు అనుభూతులు అందుకోలేని బాధ, దానికి సంబంధించిన శంకలు మాత్రమే. వారిలో కలిగిన ఆధ్యాత్మిక పరిణతి సూచన ప్రాయమే. అది శబ్దానికి అతీతమయినది. అందుచేత చాలా చోట్ల సూచన రూపంలోను, పాటల రూపంలోను లేక చర్చలలో తటిల్లతా రూపంగా భాసించే ఉద్దేశాలలో వెతకాల్సి వస్తుంది.

End of Preview.

Rest of the book can be read @

http://kinige.com/book/Ammanudi+October+2019

* * *